Няхай жыве марксізм-ленінізм—вялікае рэвалюцыйнае вучэнне, магутная ідэйная зброя працоўных усяго свету!

Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА ЛКСМБ І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя У. І. ЛЕНІНА

№ 14 (523) Субота, 20 красавіка 1963 г. Цана 1 кап. Год выдання XVI-ы

У. І. Ленін. *Масква, 1 мая 1920 г.*

У Ленінскія дні

Бібліятэка галоўнага корпуса рэгулярна наладжвае кніжна-ілюстратыўныя выстаўкі, прысвечаныя знамянальным датам.

На другім паверсе арганізавана выстаўка, прысвечаная 93-й гадавіне з дня нараджэння Уладзіміра Ільіча Леніна. «Вобраз Леніна ў беларускай літаратуры і вуснай народнай творчасці»—так называецца гэтая экспазіцыя.

У чытальнай зале на трэцім паверсе функцыяніруюць кніжна-ілюстратыўныя выстаўкі, якія прысвечаны святкаванню Дню касманаўтыкі і Дню свабоды Афрыкі.

* * *

Сёння заканчвае сваю работу традыцыйная XX студэнцкая навуковая канферэнцыя Белдзяржуніверсітэта, прысвечаная Дню памяці Уладзіміра Ільіча Леніна.

* * *

18 красавіка ў Мінск з афіцыяльным візітам прыбыў генеральны дырэктар Міжнароднага агенцтва па атамнай энергіі (МАГАТЭ) Сігвард Эклунд з жонкай. Разам з С. Эклундам прыбылі член Дзяржаўнага камітэта па выкарыстанню атамнай энергіі СССР В. С. Кандарыцкі, саветнік прадстаўніцтва СССР пры МАГАТЭ А. І. Аляксандраў, прафесар Г. А. Ягодзін і іншыя суправаджаючыя яго асобы.

Пан С. Эклунд наведаў Беларускі дзяржаўны універсітэт імя У. І. Леніна.

Беларускі дзяржаўны імя Леніна

Студэнт універсітэта. Гэтыя словы былі сказаны ў Мінску ўпершыню 1 лістапада 1921 года. Сталіца Беларусі стала універсітэцкім горадам. Уся гісторыя універсітэта — з першых дзён да сённяшняга часу—звязана з імем вялікага Леніна. Ужо на другім годзе існавання савецкай улады Уладзімір Ільіч Ленін падпісаў дэкрэт Савета Народных Камісараў, у якім гаварылася: «У азнаменаванне Кастрычніцкай рэвалюцыі 1917 года... заснаваць рад новых універсітэтаў». Згодна гэтага гістарычнага дэкрэта 11 ліпеня 1921 года на ўрачыстым пасяджэнні, прысвечаным першай гадавіне вызвалення Мінска ад белапольскіх акупантаў, была абвешчана пастанова ЦВК БССР аб адкрыцці Беларускага дзяржаўнага універсітэта.

У той далёкі год незвычайныя людзі прыйшлі ў аўдыторыі універсітэта. Гэта былі рабочыя і сяляне, чырвонаармейцы і народныя камісары, людзі з самай рознай адукацыяй. На трох факультэтах грамадскіх навук, медыцынскім і рабочым — займаліся ў першы навучальны год 1390 студэнтаў. З кожным годам расла іх колькасць, павялічваўся і лік факультэтаў. Але бурна растучая сацыялістычная гаспадарка патрабавала яшчэ больш узмоцненай падрыхтоўкі спецыялістаў. І ў 1930—1931 гг. на базе рада факультэтаў былі створаны медыцынскі, педагагічны, політэхнічны, народнагаспадарчы, юрыдычны інстытуты.

Выдатнай падзеяй у жыцці Беларускага дзяржаўнага універсітэта пачаўся 1949 год. У азнаменаванне 30-годдзя Беларускай ССР Савет Міністраў Саюза ССР і ЦК УКП(б) пастанавілі прысвоіць Белдзяржуніверсітэту імя Уладзіміра Ільіча Леніна.

У невялікім артыкуле немагчыма расказаць аб тым укладзе, які ўнёс у сацыялістычнае будаўніцтва наш універсітэт. Можна было б назваць імёны яго выпускнікоў — К. Крапівы, П. Броўкі, народнага артыста СССР І. Казлоўскага, Міністра замежных спраў СССР А. Грамыкі, вядомых дзеячоў навукі і культуры. Выпускнікі Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя Леніна працуюць ва ўсіх кутках нашай рэспублікі і за яе межамі.

Яшчэ красамоўней аб бурным росквіту універсітэцкай адукацыі ў Беларусі гаворыць лічба: 8200 студэнтаў з адрывам і без адрыву ад вытворчасці атрымліваць цяпер веды ў БДУ імя Леніна. І гэтая лічба з кожным годам расце.

Так, спраўнілася ленінская мара аб тым часе, калі кожны рабочы селянін, кожны просты чалавек, прадстаўнік любой нацыянальнасці будзе мець магчымасць атрымаць вышэйшую адукацыю, стаць высокакваліфікаваным спецыялістам.

* * *

На здымку: галоўны вучэбны корпус Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна.

Першыя дыпломныя абаронены

Калі для многіх студэнтаў гарачыя дзянькі толькі набліжаюцца, то ў пяцікурснікаў яны пачаліся яшчэ ў самым пачатку другога семестра. Выпускнікі цяпер заканчваюць дыпломныя работы. Задача гэта нялёгкая і адказная, бо дыпломная пакажа, што ўзяў студэнт за пяць гадоў знаходжання ва універсітэцкіх сценах, як ён гатоў сустрэць выпрабаванне жыццём. На ўсіх факультэтах пяцікурснікі заканчваюць дыпломныя работы. Але, як і на ўсіх франтах мірнай працы, тут таксама выяўляюцца перадавікі.

Нарадавалі сваімі работамі кафедру тэорыі і практыкі партыйна-савецкага друку студэнты 5 курса аддзялення журналістыкі Д. Бяспалы, А. Казявін і У. Кузьмянкоў. Яны першымі абаранілі дыпломныя.

Тэма дыпломнай работы Дзмітрыя Бяспалага «Фельетон — баявы жанр сатыры». Пад кіраўніцтвам дацэнта Е. Л. Бондаравай Бяспалы напісаў цікавую і змястоўную работу, актуальную па тэме. Камісія адзначыла дыпломную работу Бяспалага ацэнкай «выдатна».

Аляксандр Казявін узяўся распрацоўваць тэму «Публіцыстыка Грыбачова». Задаволенымі сваім падапечным засталіся яго навуковы кіраўнік дацэнт М. Я. Цікоцкі і рэцэнзент дацэнт М. С. Зярніцкі. У залікоўцы А. Казявіна з'явілася добрая адзнака.

Шмат прыйшлося папрацаваць над дыпломнай Уладзіміру Кузьмянкову. «Рабселькораўскі рух у Беларусі ў перыяд індустрыялізацыі краіны і калектывізацыі сельскай гаспадаркі»—такая тэма яго работы. Дыпломная была абаронена Кузьмянковым на «выдатна».

Хочацца, каб з такімі ж поспехамі абаранілі дыпломныя работы ўсе выпускнікі.

Іван КАПЫЛОВІЧ.

На работу

Закончылася размеркаванне маладых спецыялістаў, выпускнікоў Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя Леніна, на работу. Першым з 540 выпускнікоў падпісаў размеркаванне студэнт юрыдычнага факультэта Уладзімір Бань. Яго накіравалі ў распараджэнне пракуратуры Беларускай ССР. Такое ж рашэнне прынялі і два другіх выдатнікі факультэта ленінскі стыпендыят Мікалай Слабодчыкаў і Аляксандр Тарасенка.

Пракуратура БССР, Вярхоўны Суд БССР, прэзідыум калегіі адвакатаў, Міністэрства аховы грамадскага парадку — у іх распараджэнне паступілі многія выпускнікі юрыдычнага факультэта.

Толькі некаторыя з іх паедуць за межы рэспублікі. Валянціна Сталярова рашыла ехаць у Горкаўскую вобласць, Ніна Сайкова — у Хабараўскі край, Леанід Савенка — у Калужскую вобласць. Данецкая вобласць, Амурская вобласць, Далёкі Усход — такія адрасы будуць хутка ў некаторых іншых будучых юрыстаў.

Над вірам узыходзіць сонца

АБ КНІЗЕ МІХАІЛА АЛЯКСЕЕВА «ВІШНЁВЫ ВІР»

Вір круглы, глыбокі і змрочны. Як ашчэраная пастка драпежніка, ён падпільноўвае забітых і забабонных людзей з пакалення ў пакаленне. Ён актыўна ўмешваецца ў «мірское» жыццё, дыктуе сваю волю, свае законы. Сцяжынкі ўсіх бед зыходзяцца тут, ля бяздоннай прорвы: ахвяра веку размашыста, па-руску хрысціцца «у апошні раз на гэтым свеце» і з каменем на шыі кідаецца ў вір. Таму і, відавочна, такая чорная тут вада, у гэтай бездані...

Але да жахлівага месца ідзе чалавек, сапраўдны, моцны і верачы ў сябе. З напружанай увагай сочаць за ім сотні вачэй. Адны — надаверліва, другія — насцярожана, трэція — з пагардай. На арэне каля віра сустрэліся дзве супрацьлегласці, два кантрасты: некаранаваны гаспадар лясоў, упадзін і палёў, хмуры і жорсткі Гур'ян Саўкін і «странні», прыбіты хвалямі жыцця да Саўкінага Затона — Міхаіл Харламаў. «Думалася, што сам сатана выйшаў з лесу і глядзіць на справы чалавечыя...». Калі Гур'ян сачыў сваімі пякучымі, поўнымі нянавісці вачыма суперніка, пад бронзавай скурай «странніга» ўздуваліся і натапырваліся вузлы магутных мышц і напружвалася сухажылле...

Крок за крокам чалавек наступае на лясныя нетры. Нібы цень, неадступна следуе за ім «сатана». Нішто не можа прымірыць гэтыя сілы. Гэта — ворагі.

Чытач пераконваецца ў гэтым. Чыстая, светлая, як вясенняя раніца, мяцежна кахаючая Улька, дачка Падзіфора Караткова, пад прымусам аддадзеная замуж за нелюбімага, вяр'яцее. Не, Міхаіл не рве на сабе валасы, не кідаецца ў вір. Быццам рэліквію, ён хавае ў сябе сваю няўцешную бяду і праносіць яе праз усё жыццё. Моцны, горды, ён стаіць перад бацькам Улькі. Ён няўмольна адказвае на прапанову Падзіфора ісці да яго «у прымы»:

— Не, Падзіфор Кандрацьевіч, не пайду.

Людскі лёс — люстра часу. Пісьменнік таленавіта і проста малюе гэты лёс скупымі, але яркімі мазкамі. Ён абагульняе, умела і тонка вядзе сваіх герояў, увасабляючы ў кожным з іх вызначаную з'яву і сэнс. Перад намі праходзіць жыццё трох пакаленняў Саўкінага Затона — Фёдара Арланіна, Карпушкі, Гур'яна, Улькі, Пятра, Паўла, Мікалая...

Але лейтматывам праз увесь раман праходзіць лёс Міхаіла Авяр'янавіча Харламава. Як і ўсе беднякі, ён не да канца разумее складанасць жыцця. Верай і праўдай Харламаў ідзе ў жыццё. Кожным яго мускулам кіруе мара — адваяваць месца ў жыцці. Нарэшце, сад, выпакутаваны ў працы і ў сне, зашумеў першай вясенняй квеценню і ўзнагародзіў золатам пладоў. Мара чалавека пачала збывацца.

Рос і мужнеў сад. Рос і сталеў чалавек. «Бойкі, панажоўшчына ...абыходзілі Міхаіла Авяр'янавіча бокам. Сад зялёнай, ціхай сцяной нібы адгароджваў яго ад усіх мірскіх бед...» Не таму, што ён не здолее звярнуць рогі любому асілку вёскі. Не. Чалавек прыглядваецца, разумее сэнс жыцця. Ён адчувае ў душы сваёй нарастанне нечага вялікага, але не ў стане перамагчы інстынкт пакорнасці, выпрацаваны дзесяткамі пакаленняў. Духоўным сілам яго патрэбна дапамога, штуршок.

Марудна, але ўпэўнена пісьменнік Мікалай Аляксееў падводзіць чалавека да гэтага. «Заквітнеўшая яблынька», «нованароджаны сын», «забіты ў Пецярбурзе цар», «куля, пасланая ў спіну бальшавіку». Чалавек пачынае разумець, што жыццё — гэта не толькі сад. Гэта бязлітаснасць і дабрадушша, багацце і беднасць, гэта барацьба. Падрастаюць і ўключаюцца ў гэтую барацьбу дзеці. Адны з іх паміраюць, другія ўходзяць з яе калекамі, трэція загартоўваюцца ў барацьбе.

І навучаны жыццём, Міхаіл Авяр'янавіч усклікае: «Вось цемра дзе наша! Ад яе і ўсё зло. А мы ж не такія, Кандрацыч, не такія, праўду табе скажу. Учора спусціўся да віра вады для піцця дастаць — яна халодная, як у крыніцы. Зачэрпнуў прыгаршчамі, падняў, а яна чыстая і празрыстая, як слязінка. А з выгляду вір чорны і страшны... Так вось і мы: паднімі нас вышэй, бліжэй да сонца — засвецімся таксама, таму як душа ў народа чыстая, крынічная. Толькі хмары чорныя над ёю вісяць увесь час...»

Хмары пахмурнеюць, грыміць гром рэвалюцыі. Ён поўнасцю абуджае чалавека. Чалавек стары. Але ніякай сіле цяпер ужо не павярнуць яго назад. Ён хавае ад бандыцкай пагоні камуніста, парадай і справай аб'ядноўвае аднавяскоўцаў у калектыў. Ён адным з першых уступае ў калгас.

«Жыццё зрабіла рэзкі, незразумелы паварот, і старыя людзі не ведалі, што ж ім патрэбна рабіць, да добра гэта ці да ліха...».

Такія разважанні не маглі пахіснуць думкі Міхаіла Авяр'янавіча. Ён паверыў ужо ў жыццё. Сад і сацыялізм — гэта цяпер для яго адно цэлае.

У гэтым — вызначаная сімвалічнасць у рамане мастака. Аснова сада была закладзена дзядамі і бацькамі новых пакаленняў, а яны, нашчадкі, павінны разбіць вечна квітнеючы сад чалавечага шчасця на ўсёй зямлі.

Прачытана апошняя старонка рамана «Вішнёвы вір». А перад вачыма праходзяць эпізод за эпізодам палымяныя гады станаўлення савецкай улады.

Каханне і боль растання, пад'ёмы і падзенні, страсці і апатыя. Кожны герой нясе ў сабе сваё, людское. У кожным характары ўгадваецца эпоха. Кожны непаўторна па-свойму выбіраецца з віра жыцця. Але ўсіх іх аб'ядноўвае адно — прага да жыцця і сонца.

Прырода і чалавек. Кожным знакам прыпынку, кожнай фразай твор галасуе за ідэал вечназялёнай, квітнеючай белапеннай вішнёвай кіпенню зямлі, за вечнага, з вялікай літары, Чалавека.

Аляксандр АМЕЛЬЧАНКА.

В библиотеку БГУ поступили новые книги:

Ленин В И. **О воспитании и образовании.** (Сборник). М., Учпедгиз, 1963. 675 с.

Ленин В. И. **О нормах партийной жизни и принципах партийного руководства.** (Сборник). М., Госполитиздат, 1963. 560 с.

Суслов И. П. **Методология экономического анализа в трудах В. И. Ленина.** Издательство ЛГУ, 1962. 238 с

Хрущев Н. С. **Высокая идейность и художественное мастерство — великая сила советской литературы и искусства.** Речь на встрече руководителей партии и правительства с деятелями литературы и искусства 8 марта 1963 г. М., Госполитиздат, 1963. 64 с.

Коммунистическая партия в борьбе за упрочение и развитие социалистического общества. (1937 г.—июнь 1941 г.). Документы и материалы. М., Госполитиздат, 1962. 404 с.

Мусабаева Н. А. **Проблема причинности в философии и биологии.** Алма-Ата, издательство АН КазССР, 1962. 293 с.

От социализма к коммунизму. М., издательство АН СССР, 1962. 750 с.

Гуревич Ф. Д. **Древности Белорусского Понеманья.** М.—Л., издательство АН (Ленинградское отделение), 1962. 222 с.

Стрельский В. И. **Источниковедение истории СССР.** Период империализма. Конец XIX в. — 1917 г. М., Соцэкгиз, 1962, 603 с.

Шабуня К. И., **Аграрный вопрос и крестьянское движение в Белоруссии в революции 1905—1907 гг.** Минск, издательство МВСС и ПО БССР, 1962 г. 435 с.

Белорусская ССР в цифрах. Краткий статистический сборник. Минск, Госстатиздат, Белорусское отделение, 1962 г. 255 с.

Крупская Н. К. **О воспитании в семье.** Избранные статьи и речи. М., издательство Академии педагогических наук РСФСР, 1962. 208 с.

Вопросы эстетики. (Сборник статей). М., «Искусство», 1962. Вып. 5. Виды искусства и современность. 200 с.

Маринельо Х. **Беседа с нашими художниками-абстракционистами.** Пер. с испанского. 2-е изд. М., «Сов. художник», 1963. 62 с.

Арбат Ю. А. **Красота вокруг нас.** Разговор о том, зачем нужно человеку искусство, а также о хорошем и дурном вкусе, о красивых и некрасивых вещах, о народных художественных промыслах, абстракционизме и многом другом. М., Госместпромиздат, 1962. 176 с.

Об эстетическом воспитании трудящихся. Сборник статей. Вып. 1. 1962, 47 с.; вып. 3, 1962, 59 с.; вып. 4, 1962, 72 с.

Музыка и современность. Сборник статей. М., Музгиз, 1962. 474 с.

Аддзел сатыры і гумару

Сляды застаюцца

Усё жывое пакідае пасля сябе сляды. Казёл, забраўшыся ў агарод, пакідае стаптаныя градкі. Кот, залезшы ў смятану, пакідае пасля сябе пусты збанок. Закаханыя вырэзваюць на дрэвах свае імёны і гарачыя словы прызнання ў вечным пачуцці. Адпачываючыя летнім днём на беразе рэчкі ўсцілаюць зямлю шматкамі паперы, кансервавымі банкамі, пустымі бутэлькамі. Гэта ўсё сляды. І гледзячы на іх, нам не трэба ўжо ламаць сабе галаву, здагадвацца... Мы адразу бачым, хто тут быў.

(Па пісьму студэнтаў І курса аддз. журналістыкі)

Нядаўна мы, журналісты-першакурснікі, перасяліліся ў інтэрнат па вул. Дзімітрава. Далі нам 93 пакой. Памяшканне нядрэннае. Акно выходзіць на ўсход, і яго заўсёды цалуе ранішняе сонца. Ды і краявід адсюль не абы які: тут табе і вуліца, і праходзячы гаманлівы люд, і фабрычныя трубы ўдалечыні. Глядзі сабе, кольні ўлезе. Толькі што ж глядзець! Трэба неяк уладкоўвацца на новым месцы...

Адышліся мы ад акна. Агледзеліся. І хоць я не люблю перабольшваць, але тут не ўтрымаюся. Хлопцы мае атарапелі. Адзін ад здзіўлення рот раскрыў, другі залыпаў вачыма ад бачанага. На падлозе столькі смецця, што і на дзесяці фурманках не вывезеш. А чаго толькі няма на стале: тут і чайнік без ручкі, і разбітая шклянка, галовы кінаартыстак, вырваныя з часопісаў, чарнільныя плямы, у якіх і ўтапіцца можна, рэшткі ежы. А ля стала сіратліва аблакаціўшыся, адпачывала крэсла. Ды якое крэсла! На дзвюх нагах, як у цырку.

Доўга мы здзіўляліся. Але што зробіш, трэба ж уладкоўвацца. Мы недзе чулі, што чалавек павінен спрабаваць усё. Вось для нас і пачалося выпрабаванне. Рашылі падмесці падлогу. Зазірнулі пад ложкі. А там — цэлыя батарэі бутэлек. І так пагрозліва на нас глядзелі, што мы нават жрэбій кінулі, каму першаму падыходзіць да іх. Ніхто з нас, шасці чалавек, не рашыўся рызыкаваць. Праўда, усё абыйшлося добра. У магазіне мы атрымалі за гэтыя бутэлькі добры дадатак да стыпендыі.

Пакуль прыбіралі, надышоў вечар. Змрок папоўз па кутах. Рашылі ўключыць святло. Але смяльчак, які працягнуў руку да выключальніка, быў адкінуты токам аж у калідор, ляцеў ён, апярэджваючы свой лямант. Мы не на жарты спалохаліся. Хтосьці, раззлаваўшыся, схапіў шапку і кінуўся на выключальнік, толькі той усё агрызаўся. Мы параіліся і рашылі хоць палкай уключыць святло. Гэта таксама не дапамагло. Палка трапілася нам вільготная, і па ёй, быццам сабака на ланцугу, бегаў ток, кусаўся і не падпускаў. Спацелі мы і леглі ў пацёмку спаць.

Спаць не хацелася, і мы ўспаміналі тых гаспадароў пакою, якія жылі да нас у 93 пакоі. Пэўна, фізікам чацвёртага курса, якія пакінулі пасля сябе столькі слядоў, часта ікалася ў тую ноч. Мы гаварылі аб іх, здзіўляліся іх кемлівасці. Зараз яны павырывалі выключальнікі і разеткі, а праз год, пэўна, і правады здымуць са слупоў?.. Вядома, яны ж пасталеюць, стануць выпускнікамі.

Даніла ШЫЛА.

Даніла Шыла дапамог

„Без вады... і з вадой"

У № 12 нашай газеты пад такой назвай былі змешчаны дзве заметкі. Літаральна праз некалькі дзён камендант інтэрната № 2 А. Я. Гарачава паведаміла рэдакцыі, што цяпер «вада падаецца на ўсе паверхі, ва ўмывальніках ужо няма чэргаў». Добра, тут усё ў парадку, падумаў Даніла Шыла.

А вось у інтэрнаце па вуліцы Свярдлова пайшлі па шляху найменшага супраціўлення: там проста адчынілі парадны ўваход. Цяпер, зразумела, ногі не замочыш. Але лужына і гразь ля другога ўваходу засталіся. Справа, вядома, больш складаная, аднак не так ужо цяжка зрабіць звычайны сцёк для вады. Было б толькі жаданне ў гаспадарчых работнікаў.

КРЫХУ ГУМАРУ

Намеснік дэкана, даў старасту параду:

— Будзь сябрам для выдатнікаў, тыранам для двоечнікаў, прымяняй закон для ўсіх астатніх.

Фізкультура і спорт

З перамогаю вярнуліся дзяўчаты

У Вільнюс на таварысцкія сустрэчы з камандамі Вільнюскага педінстытута мы, баскетбалісткі і баскетбалісты БДУ, выехалі суботняй раніцай і ў 12 гадзін былі на месцы. Горад сустрэў нас непрыемным надвор'ем: пахмурнае неба, зрэдку імжэў дождж, уздулася ад веснавой вады рака.

Людзі сустрэлі нас зусім паіншаму. Выкладчыкі і студэнты інстытута пакарылі нас сваёй гасціннасцю.

Першая сустрэча. На пляцоўцы выстраіліся каманды баскетбалістак. Прывітанні. Традыцыйны абмен падарункамі. Нарэшце, ігра пачалася. Ініцыятыву з першых мінут захапілі нашы спартсменкі. Усе іграюць добра, асабліва наша цэнтравая Наташа Крысевіч. Яе бraскі з розных дыстанцый амаль заўсёды дасягалі мэты. У выніку — перамога з лікам 54.35.

У мужчын — нечаканасць. Нягледзячы на перавагу ў росце (па тэхніцы каманды роўныя), нашы рабяты прайгралі — 41:45.

На наступны дзень каманды зноў выйшлі на пляцоўку. Дзяўчаты нашы зноў перамаглі—49:33. Вялікую цікавасць выклікала сустрэча мужчынскіх каманд. Нашы рабяты імкнуліся перамагчы ўсімі сіламі. У першай палове лік быў нічыйны — 16:16. У другой палавіне ігры поспех быў на баку каманды БДУ. Нарэшце прагучэў фінальны свісток, які зафіксаваў перамогу нашых баскетбалістаў з лікам 44:34.

Трэнер Г. М. Грудо задаволены вынікамі паездкі.

Па незалежачых ад нас прычынах, мы, на жаль, не ігралі з камандай Вільнюскага універсітэта, як гэта было запланавана раней.

За два дні мы палюбілі гэты з выгляду пахмурны горад, яго людзей. Не хацелася адсюль ехаць. Але патрэбна. Аўтобус крануўся, і мы пачулі крыху сумнае niso gero. Усяго добрага і вам, нашы сябры!

Я. Смаленская.

Сельскім фізкультурнікам

У рэдакцыю «Фізкультурніка Беларусі» на чарговае пасяджэнне Клуба газеты прыйшлі прадстаўнікі спартыўных клубаў і кафедр фізвыхавання ВНУ г. Мінска. Студэнты-спартсмены выказалі жаданне дапамагчы сваім сельскім таварышам у падрыхтоўцы да III спартакіяды народаў СССР. Яны пойдуць у калгасы і саўгасы, дапамогуць стварыць там каманды па відах спорту, правядуць трэніровачныя заняткі і спаборніцтвы. Прадстаўнікі мінскіх студэнтаў выказалі ўпэўненасць, што іх ініцыятыву падтрымаюць студэнты ўсіх ВНУ і сярэдніх навучальных устаноў рэспублікі.

Удзельнікі пасяджэння Клуба «Фізкультурніка Беларусі» рашылі замацаваць за сельскімі калектывамі спартсменаў сваіх ВНУ. Спартсмены нашага універсітэта будуць аказваць практычную дапамогу сельскім спартсменам Мінскага раёна.

Адразу ж пасля пасяджэння спартсмены БДУ звязаліся са сваімі падшэфнымі. У спартыўнай зале універсітэта адбыліся раённыя спаборніцтвы тэнісістаў Мінскага раёна.

Рэдактар У. КУЛАЖАНКА.

Адрас рэдакцыі:
Мінск, Універсітэцкі гарадок,
галоўны корпус, 212. Тэл. 2-07-19.

Друкарня Белсаўпрофа
АТ 04281. Зак. 1507 Тыр. 2000.